

Pohlavní síla ve svém významu k duchovnímu vzestupu.

Poukazuji ještě jednou na to, že veškerý **život** ve stvoření se skládá ze dvou druhů. Ze sebe vědomého a nevědomého. Vědomé je pokrokem všeho nevědomého. Teprve s uvědoměním se formuje také obraz Stvořitele, který chápeme pod lidskou formou. Formování jde současně ruku v ruce s uvědomováním.

V **prvotním**, původním stvoření, které také stojí tvůrčímu Duchu nejbližší a může být také jen duchovní, je vedle nejprve vytvořeného vědomého duchovního člověka také ještě **nevědomé** duchovní. V tomto nevědomém, které má stejné vlastnosti jako vědomé, spočívá přirozená touha k vývoji. Ten však může nastat jen ve stupňování k sebeuvědomění.

Když se v tomto duchovně - nevědomém zvýší touha po uvědomění se až na určitý stupeň, tak nastupuje v nejpřirozenějším vývoji děj, který se vyrovná pozemskému zrození. Potřebujeme si jen všimnout našeho okolí. Zde hrubohmotné tělo samočinně vypuzuje každý plod, který se stal zralým. U zvířete i u člověka. Také každý strom shazuje své plody. Je to děj opakování dalšího vývoje, jehož základní rysy spočívají v **prvotním** stvoření, v takzvaném ráji.

Stejným způsobem nastává při určité zralosti také **tam** samočinné vypuzení nevědomého toužícího po uvědomění, oddělení od nevědomého nebo také takzvané vyhnání. **Tyto takto vypuzené duchovně - nevědomé částice vytváří duchovní zárodky**

budoucích lidí!

To je děj, který je obrazně popsán také v Bibli jako vyhnání z ráje!

Tento děj nastat **musí**, protože v nevědomém není zodpovědnost, zatímco s uvědomováním zodpovědnost současně dozrává.

Odloučení zrajícího nevědomého je tedy nutné pro duchovní, které se z přirozené touhy chce vyvíjet k vědomému. Je to tedy pokrok, ne krok zpět!

Protože tyto živé zárodky nemohou být vypuzovány směrem vzhůru, k dokonalosti, tak jim zůstává jediná cesta směrem dolů. Avšak zde vcházejí do říše bytostného, které je svou podstatou těžší a neobsahuje nic duchovního.

Tím stojí po uvědomění toužící duchovní zárodek v pro něj nestejnorodém, tedy **cizím** okolí, a tím jakoby **obnažen**. Jakožto duchovní se cítí v hutnějším bytostném nahý a nezahalený. Chce-li tam prodlévat nebo jít dál, stává se tak pro něj přirozenou nutností zakrýt se bytostným **pláštěm**, který nese stejný druh jeho okolí. Jinak není schopen se tam projevovat a také ne zdržovat. Má tedy nejen potřebu zakrýt svou nahotu na cestě k poznání, jak je to obrazně popsáno v Bibli, nýbrž je to také zde nutným vývojovým pochodem.

Zárodek vznikajícího lidského ducha je nyní veden po přirozené cestě do hmotnosti.

Zde se opět kolem něj uzavře nutný obal, z podstaty jeho nového, hmotného okolí.

Nyní stojí na nejzazším okraji jemnohmotnosti.

Země je však **ten** hrubohmotný bod, na kterém se setkává **všechno**, co spočívá ve stvoření. Proudí to sem společně ze **všech** oddílů, které jsou jinak svým uzpůsobením co nejpřísněji oddělené. Všechna vlákna, všechny cesty běží k zemi jakožto jednotnému styčnému bodu. Zde se spojují a také vytvářejí nové účinky, aby proudy sil v silném vzplanutí vytryskovaly ven do vesmíru! Tak, jako ze žádného jiného místa ve hmotnosti.

Na této zemi je nejžhavější prožívání vlivem sloučení **všech** druhů stvoření, k čemuž hmotnost napomáhá. Avšak opět to může být jen vlivem sloučení všech druhů **stvoření**, tedy ne Božského a ne něčeho z Ducha Svatého, který stojí **nad** stvořením, a tedy mimo ně. —

Poslední výběžky tohoto prožívání na zemi proudí nyní vstříc duchovnímu zárodku, jakmile vstoupí do jemnohmotnosti. Je těmito účinky omýván. Ony jsou to, které ho lákají, avšak které mu při tom pomocně probouzejí jeho uvědomění a přivádějí je k vývoji.

Ještě bez pout, tedy bez viny, cítí na prahu veškeré hmotnosti výběžky záchvěvů silných prožitků, které se odehrávají ve vzniku a zániku všeho hmotného. Při tom u něj vzniká touha po **blížeším** zkoumání. Avšak jakmile tím zformuje přání, postaví se s formováním tohoto přání dobrovolně do nějakého záchvěvu, ať je dobrý nebo špatný. Ihned je pak působícím zákonem přitažlivé síly stejného druhu přitahován stejným druhem, který je silnější než jeho vlastní. Žene ho to k bodu, kde se požadovanému druhu holduje silnějším způsobem, než bylo jeho vlastní přání.

S takovouto vnitřní žádostí se ihned zhutňuje jeho jemnohmotná schránka, způsobem odpovídajícím této žádosti, a zákon tíže ho nechává klesat hlouběji dolů.

Avšak skutečné **prožití** touhy v něm spočívající mu nakonec nabídne **jen** hrubohmotná země! —

Nutí ho to proto dál až k pozemskému zrození, protože chce přejít od mlsání také k ochutnávání a požitku. Čím silnější se stává přání ducha po **pozemských** požitcích, probouzející se v mlsání, tím hutněji utváří se také jemnohmotná schránka, kterou nosí. Tím však také dostává větší tíži a pozvolna klesá dolů k pozemské úrovni, kde je jedině příležitost k uskutečnění přání. Avšak došel-li až k této pozemské úrovni, tak je tím také zralý k pozemskému zrození.

Při tom také vystupuje **zřetelněji** najevo zákon přitažlivosti stejného druhu. Každý nehotový duch je přesně podle svého přání nebo sklonu, který v sobě nese, jako magnetem přitahován na místo, kde dochází pozemskými lidmi obsah jeho přání k uskutečnění. Má-li například přání panovat, tak se snad nezrodí do poměrů, kde může sám žít splněním svého přání, nýbrž je přitahován člověkem, který v sobě nese silnou panovačnost, který tedy s ním cítí stejnorodě, a tak dále. Částečně tím již pyká za falešné nebo nachází štěstí ve správném. Alespoň k tomu má příležitost.

Z tohoto děje se mylně odvozuje dědičnost povahy nebo duchovních schopností! **To je falešné!** Zevně se to tak může jevit. Ve skutečnosti však nemůže člověk svým dětem předat **nic** ze svého živého ducha.

Není žádná duchovní dědičnost!

Žádný člověk není schopen předat ze svého živého ducha ani to nejmenší!

V tomto bodu byl pěstován omyl, který vrhá svůj překážející a matoucí stín na mnohé. Žádné dítě nemůže děkovat svým rodičům za nějakou duchovní schopnost, avšak stejně tak činit výtku za nedostatky! To by bylo falešné a trestuhodně nespravedlivé!

Toto podivuhodné dílo stvoření není nikdy tak mezerovité a nedokonalé, aby připustilo akt libovůle nebo nahodilost duchovní dědičnosti!

Tato při zrození významná přitažlivá síla vši stejnorodosti může vyjít stejně od otce, jako od matky, a stejně tak od kohokoliv, kdo je v blízkosti nastávající matky. **Proto měla by nastávající matka nechat vládnout ostražitost v tom, koho kolem sebe trpí.** Musí být při tom dbáno toho, že vnitřní síla spočívá především ve **slabostech**, ne snad ve vnějším charakteru. Slabosti přinášejí důležitá časová období vnitřního prožívání, které působí silnou přitažlivou silou.

Pozemský příchod člověka sestává z početí, inkarnace a zrození. Inkarnace, tedy vstup duše, nastává **uprostřed těhotenství**. Oboustranně narůstající stav zralosti, který nastávající matku, tak jako k inkarnaci se přiklánějící duši přivádí do ještě zvláštního **pozemštějšího** spojení. To je to vyzařování, které je vyvolané oboustranným stavem zralosti a nezadržitelně v přirozeném vybavení usiluje navzájem vstříc. Toto vyzařování je stále silnější, poutá duši a nastávající matku ve vytouženém

způsobu stále pevněji k sobě, až nakonec při určité zralosti vyvíjejícího se těla v mateřském lůně je jím duše doslova nasáta.

Tento okamžik vstoupení nebo vstřebání přináší s sebou přirozeně také první záchvěvy malého těla, které se projevují záškuby a které se nazývají prvními pohyby dítěte. Při tom nastupuje v nastávající matce velmi často přeměna jejího vnímání. Vždy podle druhu lidské duše, která vstoupila, je buď oblažující, nebo také stísňující. —

S malým tělem zahaluje se nyní tak dalece vyvinutá lidská duše pláštěm hrubohmotnosti, který je nutný, aby v pozemské hrubohmotnosti mohla zcela prožít, slyšet, vidět a cítit všechno, co je možné jen skrze stejně hmotnou, **stejnorodou** schránu nebo skrze nástroj. Teprve nyní může přejít od mlsání k samotnému ochutnávání a tím **k úsudku**. Že se duše teprve musí učit používat toto nové tělo jako nástroj, ovládat ho, je pochopitelné.

Takový je, stručně řečeno, vývojový postup člověka až k jeho prvnímu pozemskému zrození.

Neboť dlouhou dobu již více nemohou v přirozeném dění žádné duše přijít na zemi k **první** inkarnaci, nýbrž zrození přináší duše, které již prošly **nejméně** jedním pozemským životem. Proto jsou již při zrození úzce omotány mnohostrannou karmou. **Možnost osvobodit se od ní dává pohlavní síla.**

Vlivem obalu hrubohmotného těla je duše člověka během všech dětských let oddělena od proudů, které se snaží **zvenčít** dosáhnout k duši. Veškeré temno a zlo, které žije na pozemské úrovni, najde svou cestu k duši odříznutou skrze hrubohmotné pozemské tělo. Nemůže proto také získat na dítě žádný vliv a

nemůže mu uškodit. Avšak zlo, které si s sebou znovu inkarnovaná duše přinesla z dřívějších prožití, zůstává jí přirozeně v době dětství právě tak zachováno.

Tělo tvoří tuto překladu, dokud je ještě nehotové a nezralé. Zdá se, jako by se duše stáhla do hradu, u kterého je zdvižen padací most. Nepřeklenutelná propast rozevřít se během těchto let mezi duší dítěte a jemnohmotným stvořením, ve kterém žijí jemnohmotné záchvěvy viny a odpykání. Tak spočívá duše uchráněna v pozemské schráně, zrající vstříc zodpovědnosti a očekávající okamžik, který přináší spuštění zdviženého padacího mostu k samotnému životu ve hmotnosti.

Stvořitel vložil do **každého** tvora prostřednictvím přírodních zákonů **napodobovací pud** namísto svobodné vůle tam, kde žádná svobodná vůle ještě není činná. Nazývá se to všeobecně „vnímavostí mládí“. Pud napodobování má připravit vývoj pro pozemský život, až je u zvířat obohacen a podepřen zkušenostmi, u člověka je však duchem pozdvižen ve svobodné vůli k sebevědomému konání!

V dětském těle schází v něm inkarnovanému duchu most záření, který se může vytvořit pohlavní silou teprve v době tělesné zralosti. Duchu schází tento most k plně působící a skutečně konající činnosti ve stvoření, která může být vyvolána jen možností záření bez mezer skrze všechny druhy stvoření. Neboť jen v záření spočívá život a jen z nich a skrze ně přichází pohyb.

Během této doby nese dítě, které může na své okolí zcela bez mezer působit jen ze své **bylostné** části, ne však z duchovního jádra, o něco větší zodpovědnost vůči zákonům stvoření než

nejvýše vyvinuté zvíře.

Mezitím dozrává mladé tělo a pozvolna se v něm probouzí **pohlavní síla**, která je jen v **hrubohmotnosti**. Ona je **nejjemnější** a **nejušlechtlejší výkvět veškeré hrubohmotnosti**, to nejvyšší, co hrubohmotné stvoření může nabídnout. Ve své **jemnosti** tvoří **vrchol všeho hrubohmotného**, tedy pozemského, a jakožto nejzazší živoucí výběžek hmotného je nejbližší bytostnému. Pohlavní síla je pulzujícím životem hmotnosti a jedině ona může vytvořit **most** k bytostnému, které zase zprostředkovává postup k duchovnímu.

Z tohoto důvodu je probuzení pohlavní síly v hrubohmotném těle jako děj spuštění padacího mostu z dosud uzavřeného hradu. Tím může pak obyvatel tohoto hradu, tedy lidská duše, plně vyzbrojen k boji vyjít ven, avšak ve stejné míře mohou také dovnitř ti, kteří tento hrad obléhají, přátelé nebo nepřátelé. Tito přátelé nebo nepřátelé jsou v první řadě jemnohmotné proudy dobrého nebo špatného druhu, avšak také obyvatelé onoho světa, kteří čekají jen na to, aby se jim nějakým přáním podala ruka, čímž se ocitnou v situaci, že se pevně zachytí a působí stejnorodým vlivem.

Zákony Stvořitele však v nepřirozenějším stupňování vpustí dovnitř z vnějšku vždy jen stejnou sílu, kterou lze zevnitř postavit proti, takže je úplně vyloučen nerovný boj. Pokud se při tom nehřeší. Neboť každý vlivem umělého vydráždění vyvolaný nepřirozený pohlavní pud otevírá tento pevný hrad předčasně, čímž je duše, která ještě nezesílila rovnocenně, vydána napospas. Musí podlehnout útočícím zlým jemnohmotným proudům, jimž by jinak bezpodmínečně odolala.

Při normálním dozrávání může z přirozenosti dění být na

obou stranách vždy jen stejná síla. Rozhodující však při tom je vůle obyvatele hradu, ne však obléhatelů. Tak bude s dobrým chtěním v jemnohmotnosti vždy jen vítězit. To znamená v dějích onoho světa, který průměrný člověk nemůže vidět, pokud prodlévá na zemi, a přece který je s ním úzce a mnohem živěji svázán než jeho hrubohmotné, jemu viditelné okolí.

Pokud však obyvatel hradu **dobrovolně** podá ruku nějakému vnějšímu jemnohmotnému příteli nebo nepříteli, nebo i proudům, tedy učiní tak vlastním přáním nebo svobodným rozhodnutím, je tomu přirozeně zcela jinak. Protože se tím určitým způsobem zaměří na venku čekající obléhatele, tak tito mohou vůči němu snadno rozvinout deseti, ba i stonásobnou sílu. Je-li tato dobrá, dostane se mu pomoci, požehnání. Je-li však zlá, sklídí zkázu. V této svobodné volbě spočívá uplatnění vlastní svobodné vůle. Pokud se k tomu jednou odhodlal, tak je bezpodmínečně podroben následkům. Vůči těmto následkům je pak svobodná vůle neúčinná. Podle vlastní volby se k němu připojuje dobrá nebo špatná karma, které je samozřejmě podroben, dokud se vnitřně nezmění. —

Pohlavní síla má úkol a také schopnost pozemsky „**prožhavit**“ celé **duchovní** citění duše. Duch může teprve tím obdržet pravé spojení s celou hmotností a teprve tím je také pozemsky plnohodnotným. Teprve pak je schopen obsáhnout všechno, co potřebuje, aby si v této hmotnosti zjednal plnou vážnost, aby v ní stál pevně, pronikavě působil, měl ochranu a v plné výzbroji se vítězně bránil.

Je něco mocného v tomto spojení. **Je to hlavním účelem** tohoto tajemného, nesmírného přirozeného pudu! Má pomáhat v této hmotnosti duchovnímu k plnému rozvinutí síly působení!

Bez této pohlavní síly by to nebylo možné z nedostatku přechodů k oživení a ovládnutí veškeré hmotnosti. Duch by musel zůstat hmotnosti příliš cizí, než aby v ní mohl správně působit.

Tím se však lidskému duchu dostává také plné síly, vřelosti a živoucnosti. Tímto postupem se teprve stává pozemsky připravený k boji.

Proto zde nyní začíná odpovědnost! Nejvážnější bod obratu v bytí každého člověka.

Moudrá spravedlnost Stvořitele dává však člověku na tomto důležitém bodě také současně nejen možnost, nýbrž dokonce přirozený popud k tomu, aby veškerou karmu, kterou se až doposud v důsledku své svobodné vůle zatížil, **lehce** a **bez obtíží** setřásl!

Pokud člověk tuto dobu promešká, tak je to **jeho** vina. Přemýšlejte jednou o tom: Se vstupem pohlavní síly pohne se v první řadě mocná síla k rozmachu směrem vzhůru, k veškerým ideálům, ke krásnému a čistému! U nezkažené mládeže obojího pohlaví to lze zřetelně pozorovat. Odtud dospělými žel tak často zesměšňovaná blouznivost mladého věku. Proto je také v těchto letech ono nevysvětlitelné, lehce zádumčivé cítění.

Hodiny, kdy se zdá, jako by jinoch nebo dívka měli nést veškerou bolest světa, kdy k nim přistupuje tušení hluboké vážnosti, nejsou neopodstatněné. Také ten tak často se vyskytující pocit nepochopení nese v sobě ve skutečnosti mnoho pravdy. Je to dočasné poznání falešného uspořádání okolního světa, který nechce porozumět posvátnému nastoupení k čistému vzletu vzhůru, ani nemůže, a je spokojen teprve tehdy,

když tento tak silně napomínající vjem ve zrající duši je stržen dolů do jemu srozumitelného „reálna“ a střízlivosti, které lidstvo snáze uzná za vhodnější a ve svém jednostranném rozumovém smyslu je považuje za jediné zdravé!

Tajemně vyzařující půvab nezkažené dívky nebo nezkaženého jinocha není nic jiného než jejich okolím pocítované **čisté** vzednutí se probuzené pohlavní síly k vyššímu, nejušlechtlejšímu, v zasnoubení s duchovní silou!

Pečlivě dbal Stvořitel na to, aby to nastalo u člověka teprve ve věku, kdy si může být plně vědom svého chtění a konání. Pak je tu okamžik, ve kterém je schopen a měl by ve spojení s plnou silou v něm spočívající hravě setřást všechno, co leží nazpět. Mohlo by to dokonce odpadnout samo od sebe, pokud si člověk zachová chtění k dobru, k čemuž ho to v současnosti neustále tlačí. Pak mohl by, jak cítění zcela správně naznačuje, bez obtíží vystoupit na stupeň, na který jako člověk patří! Pohledte na zádumčivost nezkaženého mládí! Není to nic jiného než vjem podnětu vzhůru, chtění se odtrhnout od veškeré špíny, které se nazývá touhou po ideálu. Avšak ženoucí neklid není jen znamením k nepromeškání času, ale i k energickému odvržení karmy a **započetí** vzestupu ducha.

Je to něco nádherného, stát v této uzavřené síle, **v ní a s ní** působit! Avšak jen pokud směr, který člověk zvolil, je dobrý. Není také nic žalostnějšího, než tyto síly jednostranně ve slepém opojení smyslů promrhat, a svého ducha tím ochromit.

Avšak žel, žel, ve většině případů zmešká tuto tak vzácnou přechodnou dobu, nechá se „vědoucím“ okolím zavést na falešné cesty, které ho zdržují a později vedou dolů. Tím **není** schopen

odvrhnout kalné záchvěvy, které na něm lpí, naopak, dostane se jim jen nového přílivu sil jejich stejným druhem, a tím je svobodná vůle člověka stále více omotávána, až už ji pro samou zbytečnou přebujelost není více schopen rozpoznat. Je to jako u popínavých rostlin, jimž zdravý kmen zpočátku poskytne pomocnou oporu, a které nakonec připraví kmen o jeho vlastní život tím, že ho dusivě přebují.

Kdyby člověk lépe dbal na sebe i na události v celém stvoření, žádná karma by nemohla být silnější než jeho duch přicházející v plné síle, jakmile obdrží skrze pohlavní sílu úplné spojení s hmotností, ke které také karma přece patří.

I když člověk promešká tuto dobu, když se navíc zapletl a snad i klesl hlouběji, tak se mu přesto nabízí i nadále příležitost ke vzestupu: skrze lásku!

Ne však skrze žádostivou lásku hrubohmotného, nýbrž vysokou, čistou láskou, která nezná a nechce nic jiného než jen dobro milovaného člověka. Ona patří také do hmotnosti a nevyžaduje žádné odříkání, žádné kajícíctví, avšak chce vždy jen to nejlepší pro druhého. A toto chtění, které nikdy **nemyslí na sebe sama**, dává také tu nejlepší ochranu před každým přehmatem.

Jako základ má láska také v nejvyšším věku člověka vždy zase ty ideálně toužebné city nezkaženého mládí, které toto pociťuje při vstupu pohlavní síly. A přece se projevuje jinak: Zralého člověka vybičuje až k plné síle jeho veškerých možností, ba až k hrdinství. K tomu nejsou stanoveny stářím žádné hranice. Pohlavní síla trvá, i když je nízký pohlavní pud vyřazen; neboť pohlavní síla a pohlavní pud nejsou jedno.

Jakmile člověk poskytne prostor čisté lásce, ať již je to láska muže k ženě nebo naopak, k příteli, přítelkyni, rodičům, k dítěti, na tom nezáleží, jen je-li čistá, tak přináší tato také jako první dar příležitost k odvržení karmy, která se může velmi rychle uvolnit „symbolicky“. „Vyschne“, protože již více v člověku nenachází žádnou stejnorodou odezvu, žádnou potravu. Tím se uvolňuje! A tak začíná vzestup, vykoupení z nedůstojných pout, která ho zdržují.

Při tom se nejprve probouzí pocit, že si člověk připadá nehodným vůči milovanému. Tento děj je možné nazvat nastávající pokorou a skromností, tedy převzetím dvou velkých ctností. K tomu se připojuje touha držet nad druhým ochrannou ruku, aby se mu z žádné strany nepříhodovalo žádné utrpení. „Chtít nosit na ruku“ není žádný prázdný výrok, nýbrž zcela správně označuje vzrůstající cítění. Spočívá v tom však vzdání se vlastní osobnosti, velké chtění ke službě, které samo by mohlo dostačovat k odvržení veškeré karmy v krátké době, jakmile toto chtění trvá a nevytvoří se prostor čistě smyslným pudům. Konečně přichází u čisté lásky ještě vroucí přání moci vykonat pro milovaného něco skutečně velkého v ušlechtilém smyslu, nezarmoutit nebo ho nezranit žádným výrazem ve tváři, žádnou myšlenkou, žádným slovem, tím méně nepěkným jednáním. Nejjemnější ohleduplnost stává se živoucí.

Pak jde o to, pevně udržet tuto čistotu cítění a upřednostnit ji přede vším ostatním. Nikdy nebude nikdo v tomto stavu chtít nebo konat ještě nějaké zlo. Není toho prostě schopen, nýbrž naopak má ve svém cítění tu nejlepší ochranu, největší sílu, nejlepšího rádce a pomocníka.

Stvořitel tím dal ve své moudrosti záchranný pás, na který

nejednou **každý** člověk v pozemském bytí narazí, aby se ho přidržel a vyšvihl se vzhůru!

Pomoc je zde pro **všechny**. Nevytváří nikdy rozdíl ani ve věku ani v pohlaví, ani u chudých, ani u bohatých, také ne u významného a nepatrného. Proto je láska také tím největším darem Božím! Kdo to pochopil, ten je jist záchranou, z **jakékoliv** tísně a **jakékoliv** hlubiny!

Láska je schopna ho všemocnou silou bouře vytrhnout vzhůru ke Světlu, k Bohu, který sám je Láska. —

Jakmile v člověku oživne láska, která pak usiluje způsobovat druhému světlo a radost, a ne ho nečistou žádostí strhávat dolů, nýbrž ho v ochraně povznášet vysoko vzhůru, tak mu **slouží**, aniž si je při tom vědom své služby; neboť se tím stává více nezištně dávajícím, radostným dárcem. A tato služba mu vybojuje osvobození!

Aby se při tom našla pravá cesta, nechť člověk dbá vždy jen na jedno. Nade všemi pozemskými lidmi se vznáší velké a mocné přání: Moci **být** sami před sebou skutečně **takovými**, za jaké platí před **druhými**, od kterých jsou milováni. A toto přání je tou pravou cestou! Vede bezprostředně k výšinám.

Lidem se nabízí mnoho příležitostí, aby se vzchopili a vyšvihli vzhůru, aniž by jich využili.

Člověk dneška je jako muž, kterému byla dána říše, a který dává přednost tomu, aby svůj čas promarnil s dětskými hračkami.

Je to jen samozřejmé, a nelze očekávat jinak, že mocné síly, které jsou člověku poskytnuty, musí ho **rozdrtit**, pokud je

nedokáže **řídít**.

Také pohlavní síla musí jednotlivce i celé národy zničit tam, kde je zneužit její **hlavní úkol!** Účel plození přichází teprve až v **druhé** řadě.

A jaké pomocné prostředky dává pohlavní síla každému člověku, aby hlavní úkol také poznal a **prožil!**

Pomysleme na tělesný pocit studu! Ten se probouzí společně s pohlavní silou, je dán k **ochraně**.

Zde tak jako v celém stvoření je trojzvuk a v sestupování také vždy znatelné zhrubnutí. Pocit studu jako první následek pohlavní síly má vytvářet jakožto přechod k pohlavnímu pudu **zábranu**, aby se člověk na své výši neoddával zvířecímu pohlavnímu ukájení.

Běda národu, který toho nedbá!

Silný pocit studu pečuje o to, aby člověk nemohl nikdy podlehnout opojení smyslů! On ho chrání před náruživostí; neboť ve zcela přirozeném dění nikdy nepřipouští příležitost, aby se jen na zlomek okamžiku zapomněl.

Jen **násilně** může člověk vlivem své vůle odstrčit tento nádherný dar, aby se pak oddal **zvířeckosti!** Takovýto násilný zásah do Stvořitelova světového řádu se mu však **musí** stát kletbou; neboť tím se takto nespoutaná síla tělesného pohlavního pudu stala pro něj ve svém rozpoutání již nepřirozenou.

Schází-li pocit studu, stává se člověk z pána otrokem, je stržen ze svého stupně a navíc klesá až pod zvíře.

Nechť člověk pamatuje na to, že jedině silný stud zabraňuje příležitosti k pádu. Je mu tím dána ta nejsilnější zbraň.

Čím větší je stud, tím **ušlechtilejší** je pud a tím výše stojí člověk duchovně. To je to nejlepší **měřítko jeho vnitřních duchovních hodnot!** Toto měřítko je neomylné a každému člověku snadno poznatelné. Se zadušením nebo odstraněním vnějšího pocitu studu jsou vždy současně zadušené také jemnější a nejcennější duševní vlastnosti a tím i vnitřní člověk se stává bezcenným.

Neklamným znamením hlubokého pádu a jistého úpadku je to, když se lidstvo, pod lží pokroku, začne chtít „povznášet“ nad klenot pocitu studu, který je ve všech směrech přínosný! Ať již je to pod pláštěm sportu, zdravotní péče, módy, výchovy dětí nebo pod mnoha jinými a k tomu vítanými záminkami. Úpadek a zřícení je pak nezadržitelné a jen hrůza největšího druhu může přivést jednotlivce ještě ke vzpamatování se.

A přece je pozemskému člověku usnadněno, aby nastoupil cestu k výšinám. Potřebuje být jen „přirozenější“. Být přirozený však neznamená běhat polonahý nebo bos ve zvláštním oblečení! Být přirozený znamená pečlivě dbát na vnitřní citění a nevyhýbat se násilím jeho napomínání! Jen aby se nezdál nemoderním.

Avšak více než polovina všech lidí je dnes žel již tak daleko, že se stala tak tupou, než aby ještě chápala přirozené citění. Stala se k tomu již příliš omezenou. Koncem toho bude výkřik hrůzy a zděšení!

Blaze tomu, kdo pak bude moci opět oživit pocit studu! Bude mu štítem a oporou, když se všechno ostatní zřítí.